

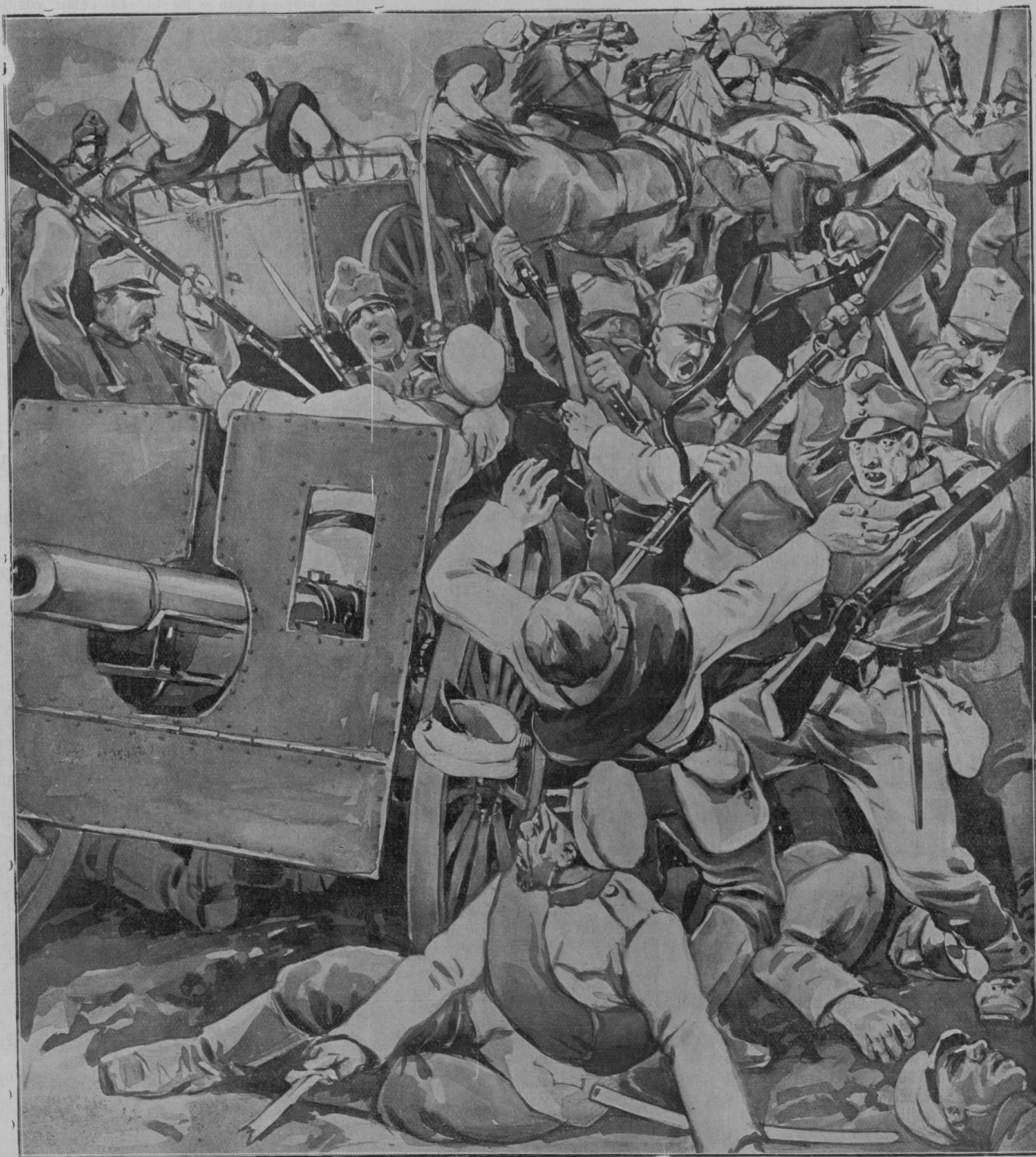
TEDENSKA SLIKE

Štev. 6.

V LJUBLJANI, v sredo 10. februarja 1915.

Leto II.

Iz bojev v Bukovini: Naši pešci so v bitki pri Kirlibabi blizu ogrske meje v Bukovini z bajoneti zavzeli ruske topniške postojanke.

Vojaške.

I.

Na vojsko, na vojsko,
junaki, vstanimo,
na vojsko, na vojsko,
junaki hitimo!
Kjer glasno gromijo
broneni topovi,
kjer v dimih, plamenih
gorijo lesovi,
tam čaka nas zmaga,
vesela in slavna,
po njej hrepeni že
cesarstvo od davna,

II.

Oj, tovariši, pogum,
kdo boji se vražnih trum!
Kdo boji se, krogel, meča,
ko v daljavi plan žareča
bruha ogenj, grom na nas,
in smrt sama hodi v vas.

Fantje, oj, junaki moji,
na bojno naprej poljano!
Brez strahu, junaški roji,
enkrat je umreti dano.
Na bojišču smrt je krasna
za vse viteze, junake,
predno bode zarja jasna
zagrnila korenjake.

III.

Na sovraga fantič vriska,
kakor lev je hraber čil —
lovor-venec že se bliska,
kdo bo prvi ga dobil?

V eno vrsto se združimo,
v zmago svojo vsakdo glej!
Nad nasprotnike hitimo
prvi vsi, naprej, naprej!

J. J., prostak 17. pešpolka.

J. E. Rubin :

Za očetom.

(Konec.)

Kmalu nato je sneg padel po vasi. Zima je nastopila. Dore je posedal po hišah in poslušal pogovore ljudi. Vedno so govorili o vojski in o ranjenih vojaki. Mnogi so bili med tem v mestu in so vedeli marsikaj povedati. Nekateri so dobili pisma in so se veselili sporočil. Dore pa ni dobil od očeta niti pisma niti sporočila. Ako so kje govorili o njem — so mahoma utihnili, ako se je Dore približal. Tako je Dore preživel vso zimo do božiča. Ko pa se je približal božič, je vedno bolj vstajala misel v njegovem srcu:

„Pojdem v mesto in poizvem o njem.“

In je sanjal o tem cele noči: „Mesto, mesto! Hiša pri hiši, množice ljudi, vozovi, vojaki. Bog ve, kje bom med njimi našel očeta!“

Vedel je, da je za mesto treba denarja; zato je spravljal vsak krajcar, ki ga je dobil od župana. Vsak večer je premišljal o svoji poti; ponoči je sanjal o mestu in zjutraj je bila to njegova prva misel.

Tako je prišel tisti dan pred božičem. Dore se je zbudil v hiši pri županu in je pomislil:

„Danes pojdem!“

In odleglo mu je pri tej misli, kakor da se je odvalilo od srca vse, kar ga je težilo od onega dne, ko je vlak odpeljal očeta. Oblekel je prazniško obleko in je odšel. Od nikogar se ni poslovil: kaj bi se poslavljaj od tujih ljudi? Odšel je za hišo in je zavil po vasi navzdol in po cesti naprej. Zunaj vasi se je še enkrat ozrl, da je videl streho domače hiše — potem je pospešil korak, kajti daleč je do mesta.

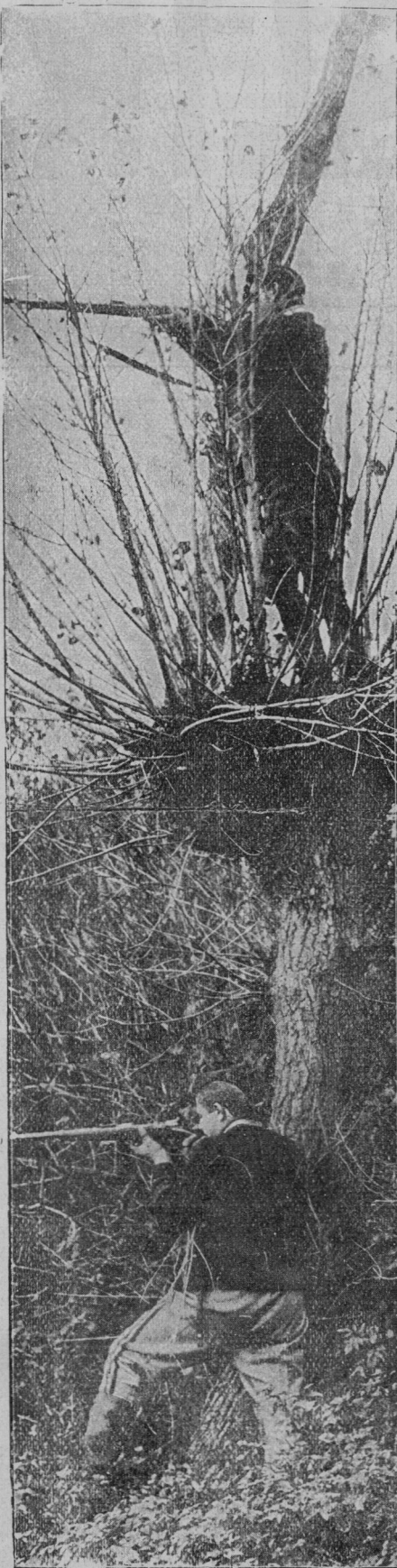
Srečal ga je berač Bogomol, ki je pobiral božične potičice.

„Kam ti, Dore?“

„V mesto, za očetom.“

Berač je gledal za njim, kakor da bi mu hotel nekaj povedati, toda okrenil se je in je odšel naprej.

Dore se ni oziral, šel je dalje, koder ga je vodila cesta.

Srbski komitaši na straži.

Srečal ga je sosed Miklaj.

„Kam, Dore s tako naglico?“

„V mesto pogledat za očetom.“

Sosed Miklaj je hotel nekaj reči, pa mu je beseda zastala.

„Pa srečno pot, Dore.“

Dore je hitel naprej.

Ob robu gozda je dohitel staro Vrbanovko. Šla je vsa sključena in nadložna.

„Kam greš, Dore, v dolino?“

„Po cesti naprej v mesto.“

„Kaj boš zdaj v mestu, ko se bliža praznik?“

„Očeta bom poiskal.“

„Kaj ga boš iskal, sirota, ko ga ni več.“

Doreta je zbolela ta beseda v srcu... „Ko ga ni več...“ Dolgo je že čakal, da mu povedo to.

Obrnil se je k starki in je rekel:

„Kdo je rekel, da ga ni?“

Starka je sklenila roke:

„Bog ve, Dore, nihče ne ve, kako je.“

„Bog z vami, mati,“ je rekel Dore in je pospešil korak.

„Hočem vedeti,“ je govoril sam pri sebi. „Hočem vedeti, kako je z njim.“ Dobro je razumel, kaj pomenja ono šepetanje ljudi, dobro je vedel, zakaj ga pogledujejo pomilovalno, zakaj je rekel župan: „ako se ne vrne...“

Dore je prišel na grič, od koder se je videla postaja. Od tam so se odpeljali. Postal je in pomislil: „Ko bi imel denar, bi se peljal z vlakom.“ Toda voznja po železnici je draga, njegov denar pa bo komaj za kruh v mestu. In čemu voziti se! Daleč je še do večera! In je zavil po dolini, po cesti tik ob železni progi v oni smeri, koder je takrat vozil vlak. Njegovo srce pa je bilo polno lepih sanj.

* * *

Dore je hodil ves dan. Koder je šel skozi vasi, je videl, da se pripravljajo na praznik. Blagor njim, ki imajo tople hiše in gorak zapeček. Ti se lahko pripravljajo na božič. A kaj bi on: hiša je mrzla, peč nezakurjena in vse prazno, kakor mrtvo. In kako bi prestal doma, ko ni niti očeta niti matere! Kaka bi bila njegova ljubezen, ko bi ne šel za njimi...

Tako je mislil Dore in je šel naprej. Cesta je bila polna, zvožena, blatna. Težki vozovi so šli po nji. Vmes so stopali potniki s težkimi koraki.

Dore jih je vstavljal in izpraševal:

„Ali je še daleč do mesta.“

„Daleč, daleč...“

In hitel je naprej.

Ko se je dan že nagibal, se mu je zdelo, da je utrujen in lačen. Zavil je v prvo hišo in si je kupil kruha.

Otroci so ga gledali čudno in gospodinja ga je vprašala:

„Kam pa greš po tej cesti?“

„V mesto poiskat očeta,“ je odgovoril Dore.

„Kaj pa je tvoj oče?“

„Vojak.“

Žena je umolknila, odrezala mu je še en kos za na pot in Dore je odšel.

Zdaj šele je začutil, da ima težke noge in glava je bila kakor zaspana.

„Daleč je še mesto, Bog ve kje,“ je pomislil in je gledal v daljavo... Tam na zapadu so se že zgrinjale megle, padal je večer. Tam pod onimi oblaki leži mesto... In stopal je s težkimi koraki naprej.

„Težka je pot,“ si je govoril, „ampak vedeti moram; nič več mi ne bodo prikrivali.“

„Kaj pa, Dore, ako v mestu o njem ne bodo vedeli,“ se je oglasil glas v srcu, „mesto je veliko in v njem je mnogo ljudi. Kam se boš dejal, Dore, ko te nihče ne pozna!“

Iznebil se je neprijazne misli in si je govoril: „Toliko časa bom hodil po mestu, da ga najdem, ako ga ni tu, pojdem naprej...“

Cesta je bila blatna, težka, izvožena. Bolj in bolj se je ustavljal korak.

Znočilo se je in od nekod so se oglašili zvonovi.

Sveta noč.

Dore je dobro vedel, kako je lepa ta noč doma, v topli hiši pri jaslicah. Toda letos je to drugače ...

„Sedi, Dore, in pomisli, kako je prav-zaprav“, mu je šepetal tih, vabljev glas. Dore je sedel in pomislil. V trenutku je bilo pred njim polno najlepših sanj. Vsa tista hribovska vas se mu je zdela kot velike jaslice in ljudje so bili kakor pastirji v Betlehemu; poznal je vse po obrazih in po imenih. Med njimi je naenkrat zagledal tudi obraz matere; blede je bilo nje lice in oči kakor mrtve. Nesla je darilo v rokah in se bližala jaslicam ... Dore je bil ves srečen in jo je hotel poklicati — ona pa ga je prijela za roko in ga je peljala s seboj. Tam v daljavi se je svetilo mesto kakor božično drevo. Bleščeče luči so se svetile, da se je žarilo do oblakov, po smrekovih vejah pa je viselo polno lepih darov; pod smreko so stali otroci in so gledali na drevo s prosečimi očmi ... Dore je gledal ta prizor in se je ves razveselil. Zdelo se mu je, da je v mestu. Slišal je zvonjenje zvonov in šumenje ljudi. Toda naenkrat je vse izginilo in pokazala se je velika ravnina, pokrita s snegom, polna konj in vozov. In tam na gričih je bilo polno vojakov. Začulo se je grmenje topov in streljanje pušk. Vojaki so se vračali. Med njimi je Dore zagledal očeta, ranjenega, s sklonjeno glavo. V eni roki je nosil puško. z drugo si je brisal kri s čela. Dore je hitel mimo vozov in konj, sredi množice vojakov proti njemu. Nastala je velika gnječa, krik, šum, ropot, beg ...

Dore se je boril med množicami, dokler ni omagal; potem je izginilo vse in se je naenkrat začutil v velikem mestu, kjer je hodil od hiše do hiše in spraševal po očetju. Toda niso mu vedeli odgovora ...

Tako je sanjal Dore v sveti noči, sedeč na kamenu ob cesti, in tako je sanjal vso noč, ležeč na vozu, kamor so ga naložili vojaki, ki so ga bili našli na pol zmrznjenega ob cesti; odpeljali so ga s seboj in so ga oddali v oskrbovališče za otroke.

List „Tedske Slike“ je najbolj zanimiv slovenski ilustrovani tednik. Razširjajte ga in pridobivajte mu novih naročnikov!

Velikanske žitnice v Hamburgu, ki so sedaj last nemške države.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh!

Angleži, Rusi in Francozi, ki z orožjem ne morejo zmagati, so sklenili, da zapro v Nemčijo in Avstró-Ogrsko ves dovoz živil, zlasti žita in moke, ter da nas izstradajo. Česar ne dosežejo topovi, puške in vojne ladje, to naj opravi lakota.

Ta sklep naših sovražnikov je strašen, nečloveški, a resen! Kako ga odbijemo?

„Az Estu“ v Budimpešti poroča neki dopisnik: „Hodil sem po siromašnih oddelkih Berlina, a nisem našel berača, nisem videl ljudi brez zimske obleke in ne otrok brez črevljev. Berlin je storil čudeže. Vojne in zmage ne dobi oni, ki bo imel poslednji košček zlata, nego oni, komur ostane poslednji kos kruha.“ Videl je povsod naj-

večjo štedljivost. Vsega je dovolj in vse je po ceni. Cene niso dosegle v Berlinu niti polovice budipeštanskih cen. Disciplinacija je izredna. Vse se podreja najvišjim interesom; vse deluje z največjim zatajevanjem samega sebe in uprav mrzlično za skupni cilj.

Od 1. februarja ima Nemčija s svojimi 66 milijoni prebivalcev — skupno kuhinjo; od 1. febr. 1915. dalje smatrajo vsa v Nemčiji se nahajajoča skladišča pšenice in rži ter pšenične, ržene, ječmenove in ovsene moke za državno last. Prehrano ljudstva je prevzela država v svojo oskrbo, in z živili se ne bo delala v Nemčiji več oderuška kupčija, ker osrednja vlada je živila monopolizirala. Vlada s svojimi organi bo razdelila vsa živila (moko, žito i. dr.) sama med posamezne občine, določila bo primerne cene ter s tem poskrbela, da do nove žetve ne nastane lakota in da špekulantje tekom vojne ne bodo mogli odirati revežev s cenami, ki bi naraščale vsak dan iznova. Vlada določi, koliko kruha se sme v določenem času jesti, ter zabrani, da se kruh ne bo trafil in zapravljaj, a poskrbi obenem, da dobi vsakdo toliko, da bo vsak dan sit, če ni izreden snedec.

Od 26. jan. do 1. febr. t. l. ni smel v Nemčiji nikdo prodajati žita ali moke. V tem času je namreč vlada pokupila od trgovcev, veleposesnikov in kmetov vse zaloge žita in moke. Pustila jim je le toliko, kolikor neobhodno potrebujejo za preživljanje lastne rodbine do nove žetve. Od 2. febr. t. l. naprej pa prodaja vlada sama v lastni režiji moko trgovcem, ki jo prodajajo občinstvu potem po cenah, ki so od vlade določene. Vse zaloge žita in moke so sedaj torej last vlade, ki bo dala v promet vsak mesec le en del zaloge ter tako zabranila, da bi se prve mesece preveč porabilo, zadnje mesece pred žetvijo pa bi zmanjkalo. In kar je tudi zelo važno: cene ostanejo vedno iste. Moka ne bo meseca junija dražja kakor je sedaj februarja. Vlada bo opravljala zaloge žita, ga dala mlet in razdeljevala moko posameznim mestom in deželam kakor n. pr. pri nas sol in tobak, za katera ima pri nas vlada monopol t. j. edina ima pravico razdeljevanja in razprodajanja.

Celotni pogled na nesrečno laško mesto Avezzano, severnovzhodno od Rima, kjer je potres porušil večino poslopij in pokopal pod razvalinami nad 40.000 prebivalcev.

Tren, ki je obtičal v snegu pred gališko vasico. Poiskati je treba več priprege, da izvozijo vozove iz visokega snega in blata.

Odkar stoji svet, toli velikega, pogumnega, a vendar čisto priprostega socialnega čina še ni videl. Angleži nauče Nemce štediti! To je zasluga, ki je Angleži niso pričakovali. Moderna Nemčija je postala narod s skupno jedilno shrambo, s skupno kuhinjo, s skupno mizo, za katero reže kose kruha in polni krožnike le eden: vlada. Vsakdanji kosi kruha bodo sicer nekaj manjši, a prav vsakdo bo imel vsak dan svoj kos. Strašni komunizem je zaradi vojne postal državna rešilna naredba.

V Avstriji in Ogrski še nismo tako daleč kakor pri sosedu. Madjari imajo velikanske žitnice in mnogo klavne živine. Bajе so za dobo vojne preskrbljeni. V Avstriji pa vlada pereče vprašanje žitnega monopola šele študira; trgovski monopol za žito in moko ter rekviriranje (zaseženje) vseh zalog se šele pripravlja. Predsedniki trgovskih zbornic pa so bili te dni pri osrednji naši vladi in so zahtevali, naj se ne odlašaja, nego naj se monopol in rekvizicijo živil izvrši takoj. Moravski in štajerski namestnik pa ministerske odredbe nista čakala, nego sta kar kratkomalo zasegla vse zaloge moke

in žita na Moravskem in Štajerskem ter sta določila, koliko žita dobi vsak kmet za preživež svoje družine: 54 kg za vsako glavo do 1. avgusta 1915.

„Moravska si pomaga iz lastne sile!“ tako je rekel namestnik pl. Bleyleben. Na Štajerskem pa je grof Clary prepovedal izdelovanje finega, luksuznega peciva. Tudi dunajska vlada je izdala neke odredbe

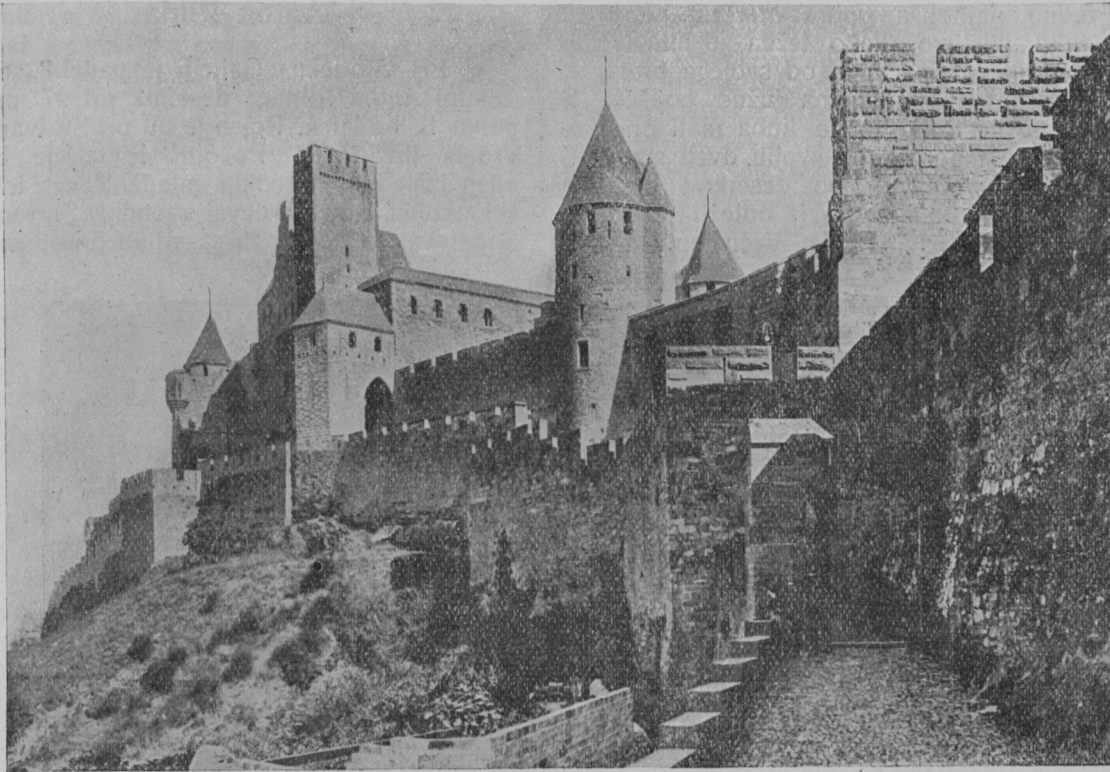
glede pekov in je izdala prepoved uporabljati le čisto pšenično moko. Tudi varčnost se priporoča povsod, celo šolskim otrokom. Pričakovati pa je, da vlada po vzoru Nemčije energično monopolizira žito in moko, ter se nato razdele zaloge natančno in pravično na vse dežele. To zahteva prebivalstvo, ker redni razvoj gospodarskega življenja, zlasti zagotovitev živil vojaštvu in prebivalstvu je prvi pogoj za vojni uspeh. Izvozne prepovedi in odprava carine za živila so se v naši državi nekoliko zakasnila. Zdaj se ustanovi baje še „Žitna nakupovalna družba“ pod vladno patronanco in se izvrši rekvizicija oziroma prisilna zaplenitev živil. Vvede se dalje prisilna uporaba ječmena in turščice za moko ali kruh ter se omeji uporaba ječmena in krompirja za izdelovanje špirta. Če bo manje špirta, bo tudi manje žganja in manje popivanja. Ljudje prištedijo denar, ki so ga doslej zapravili za žganje in ga uporabijo poslej za nakup živil. Ako se zapro žganjarne, bo imelo ljudstvo največjo korist. Živina se ne bo smela več krmiti z ječmenom in koruzo, nego jo bodo krmili s sirovim sladkorjem in melaso ter s kuhinjskimi odpadki. Pri nas je meso zelo drago, ker se je živina preveč izvažala. V Nemčiji imajo toliko klavne živine, da se morejo s suhim, prekaljenim mesom preskrbeti baje za par let. Vlada bo torej tudi izvoz goveje živine, prašičev in drobnice povsem prepovedala. Pospeševala bo gojenje kuretine in kuncev ter poskrbela, da se izrabi vsa divjačina in ribja zalega. Kar pa je glavno: gledala bo, da se prodajalci in mesarji ter vse vrste trgovcev resnično drže maksimalnih (najvišjih) cen, ki so bile doslej raztegljive kakor harmonika. Za siromake se ustanove javne jedilnice pod državnim nadzorstvom.

Tako poskrbi naša vlada res temeljito za naš vsakdanji kruh do nove žetve. Da se vzlic odsotnosti ogromnega števila moških obdela in poseje vse polje, pa se prisilno uporabijo vsi brezposelni ljudje nevojaki. Tako bomo oboroženi proti lakoti, in to nam pomaga, da zmagamo sovražnika tudi na gospodarskem polju.

Darujte za „Rdeči križ“!

Trenski podčastniki in vojaki se v snežnem metežu grejejo okoli kotla, v katerem kuhajo menažo.

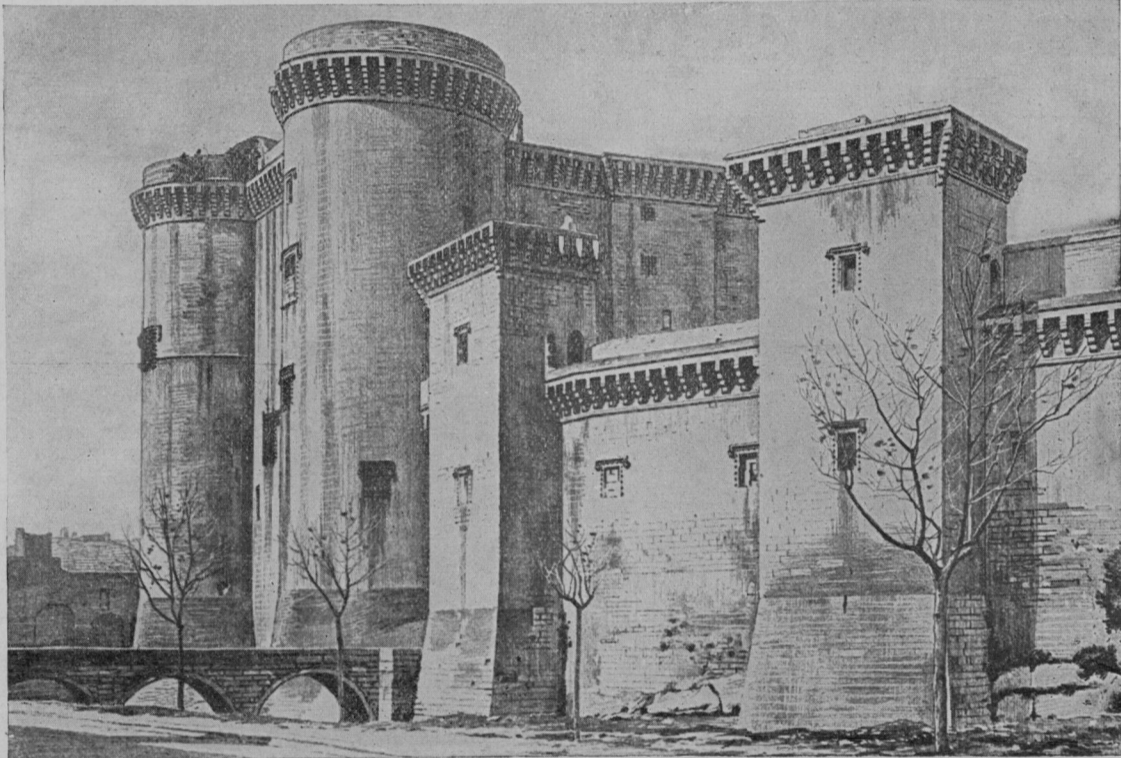
Varšava v nevarnosti : Del varšavske trdnjave, ki jo hočejo zavzeti Nemci.

Tren v sedanji vojski.

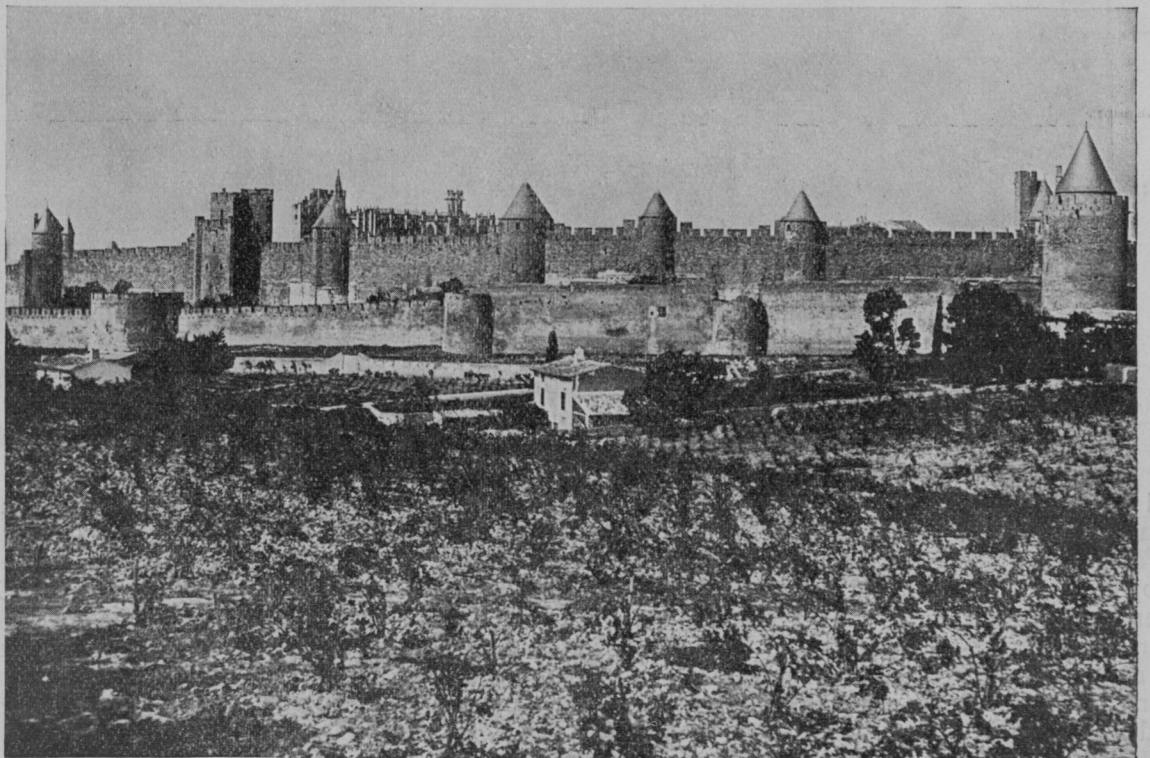
Velikanske važnosti v vojski je tren, ki dovažajo četam hrano, municijo, orožje, obleko i. dr. Brez počitka vozijo velikanske kolone noč in dan po strašno razoranah galiških cestah sedaj k četam, potem zopet na štacije. Konji nimajo nikdar gorkih hlevov, ker vse parkira in prenočuje na prostem. Organizacija našega trena je izborna ter se je celo naš mogočni sovražnik (armadni poveljnik Ewert) pohvalno izrazil o disciplini in organizaciji našega trena.

Tren ene pehotne divizije ima razne oddelke: municijski tren, ki dovažajo artileriji in infanteriji strelivo, se imenuje municijski park ter šteje približno 300 vozov; tren, ki dovažajo hrano četam, je razdeljen pri diviziji v 12 štafelnov, vsak štafel ima 80 vozov; poleg teh trenov ima divizija še svoj lastni provijantni in bagažni tren, po eno veliko divizijsko pekarijo, eno depó za klavno živino, dalje po 6 poljskih bolnic in po eno poljsko pošto. Tako šteje torej vsak divizijski tren približno 1200 vozov in 3400 konj. Poveljnik takega divizijskega trena je navadno ritmojster, ki mu je dodeljeno 6 častnikov in veliko število jahačev-poročevalcev. Poveljnik štafelna je poročnik, ki mu je pridružen akcesist, ki oskrbuje prevzemanje in oddajanje hrane na četo in štacije.

Razumljivo je, da preži sovražnik posebno na naš tren, saj ve dobro, da je pri nas organizacija prehrane izborna in da bi se mu tak plen izplačal, ako

S francoskega bojišča: Del silne trdnjave v Bel-fortu, ki jo Nemci oblegajo že peti mesec.

S francoskega bojišča: Pogled na trdnjavo v Soissonsu, ki jo naskakujejo Nemci.

bi zajel kolono vozov, napoljenih s kruhom, kavo, sladkorjem, soljo, rumom, vinom, cigaretami, smotkami, tobakom, moko, mastjo, guljaš-konservami, ržjo, ječmenom i. dr.

Slike nam kažejo življenje divizijskega trena naše domače domobranske divizije št. 22., pri kateri služi več Slovencev. Poveljnik te naše divizije je generalni major divizionar Schmidt pl. Fusišna, ki je služil v Ljubljani.

† Dr. Andrej Sosič.

Dne 30. nov. 1914 je pal na južnem bojišču, šele 31 let star, dr. Andrej Sosič, rezerv. poročnik pri 22. pešpolku. Radi svoje nadarjenosti in spretnosti je postal poveljnik 4 marškomp., katero je tako uspešno vodil, da je bil predlagan v Najvišje odlikovanje. Pri naskoku na višino Zajčice pri Čučaku ga je zadela sovražna krogla in ga smrtno ranila. Pri Kamenici v Srbiji sanja svoj večni sen. Z njim je izgubilo tržaško Slovenstvo mnogo obetajočo mlado moč. V njem so gledali posebno okoličani svojega bodočega prvoboritelja in voditelja. Najbolj

ga bodo pogrešala razna društva v Trstu in okolici, posebno pa NDO, čigar predsednik je bil, in nar. društva v njegovem rojstnem kraju, na Opčinah. Slava njegovemu spominu!

† Ivan Semolič.

Ivan Semolič je padel dne 25. okt. 1914 na južnem bojišču. Preminul je z njim prvi primorski dirkač, star 23 let. Bil je zelo navdušen ter izboren kolesar; dobil je 13 prav lepih dobitkov. Za njim žaluje cela Goriška in tržaška okolica. Slava njegovemu spominu!

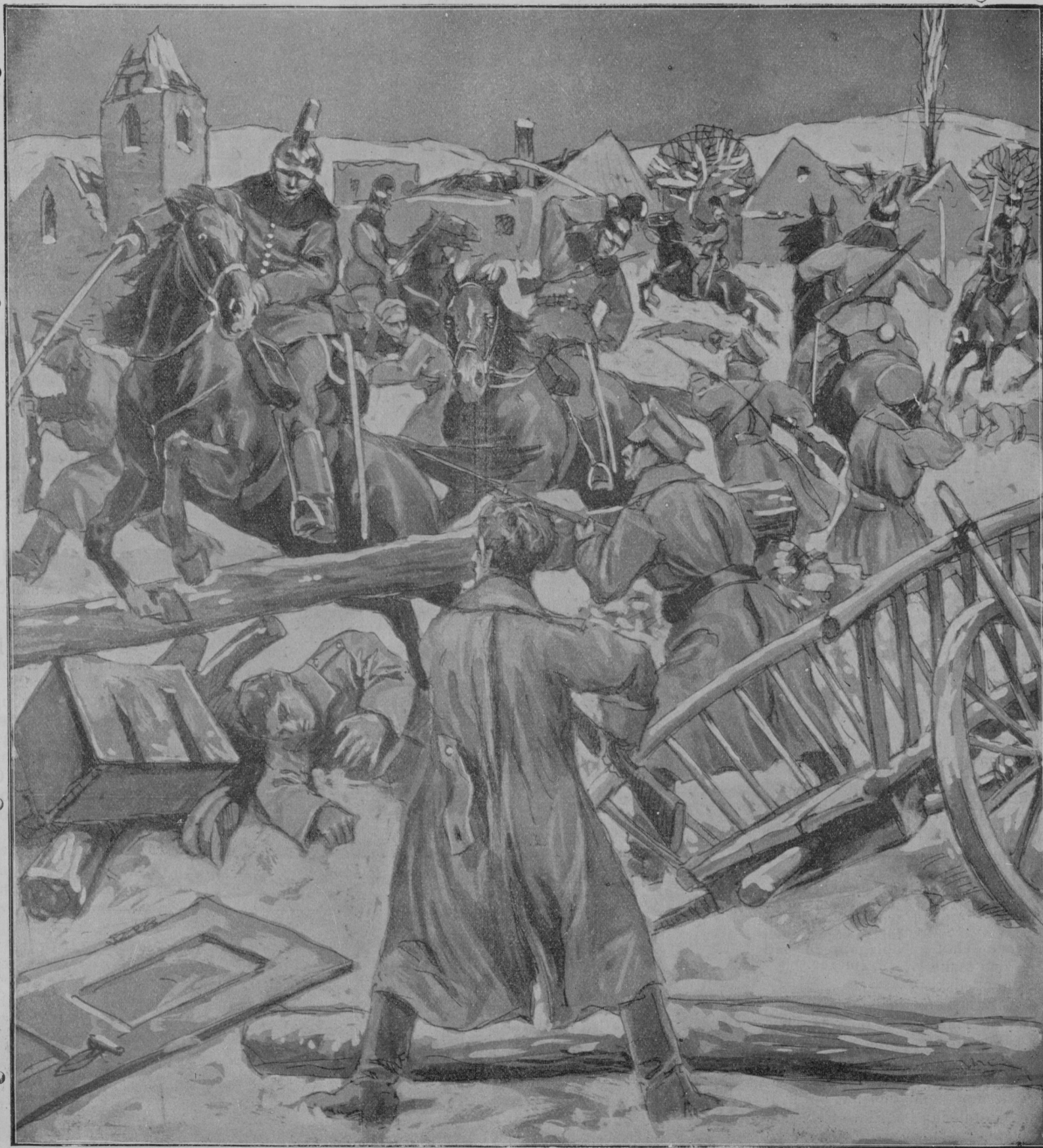
† Jakob Trbuc.

Na severnem bojišču pri Novem mestu v Galiciji je dne 18. okt. 1914 izdahnul svojo blago dušo za cesarja in domovino tudi Jakob Trbuc od Sv. Trojice v Slov. gor. Ker je bil zvest prijatelj in naročnik „Slov. Ilustr. Tednika“, zato mu bodi na tem mestu postavljen majhen spomenik. Zi-

vedno najboljša opora staršem. Zato si lahko mislimo, kako težka je bila ločitev od dragih domačih in od svojega brata, ki se je moral podati na južno bojišče. S kakšno nestrpnostjo je ljuba mati pričakovala prvih poročil od svojih dveh sinov! S solzami v očeh je po desetkrat prebrala vsak listič, a končno je odložila z dobrodejno tolažbo: „Hvala Večnemu, da še

† Anton Rihtar.

Pri Grodeku v Galiciji je padel 8. sept. 26letni Anton Rihtar, desetnik pri 97. pešpolku II. oddelek. Rojen je bil pri Sv. Ivanu Vrdela pri Trstu. Pokojni Rihtar je bil eden izmed onih redkih mladeničev v tržaški okolici, ki so delavni zavedni Slovenci. Sodeloval je pri raznih narodnih prireditvah,

Naša dragonska patrolja naskakuje bežeči ruski tren ob begu Rusov z Ogrske čez karpatske prelaze.

bel mu je torej tekla v krasnih Slov. gor. Bil je eden izmed redkih fantov, ki ni nosil sramotnega pečata odpadništva na svojem čelu, ker se ni dal voditi od krivih prerokov, ampak je ostal zvest svojim staršem, zvest svojemu narodu. Najljubše in najdražje osebe na tem svetu so mu bili starši; osobito dobra mamica mu je bila nad vse. Zato je bil ves srečen, ako je mogel njej kaj dobrega storiti ter ji pri težavnem delu pomagati. Dobra vzgoja otrok je

živi! Bog ga obvari tudi naprej, ter mi ga zopet vrni zdravega in pridnega.“ — Toda zgodilo se je drugače. Na Jakobovo zadnje pismo, ki ga je pisal svojim staršem in jih opominjal, kako se naj preskrbe z vsem za hude čase, ki morebiti nastopijo, je pripomnil njegov vodja: „Ljuba mati! Ko berte to pismo, Vašega sina ni več. Zadelo ga je sovražna granata.“ Blag spomin vrlu junaku!

a kjer so ga sploh potrebovali, se je radevolje odzval. In baš v Trstu in njegovi okolici so potrebni taki delavni ljudje. Žal, smrt nam je vzela enega najpridnejših. Starši njegovi in drugi njemu bližnji tugujejo po njem, a ne samo ti, temveč vsi oni, ki so ga poznali. Upali smo do zadnjega in verjeti nismo hoteli poročilom, da je ta dobri, mirni in blagi Anton res mrtev! A bila je najžalostnejša resnica. V najlepši mladeniški dobi je moral končati tako ne-

nadoma — ker krogla ga je zadela naravnost v usta. Naj počiva v miru tam v daljnji gališki zemlji!

† Korporal Albin Kovač.

Na severnem bojišču je padel za domovino Albin Kovač, korporal pri c. in kr. poveljstvu inf. polka št. 17, doma iz Pod-

dne 10. sept. 1914. Redkobeseden, tih, a vesel in odločen je bil njegov značaj. Tak je bil tudi na bojnem polju. Tovariš, ki je onemoglemu pomagal z vodo, gaseč mu žejo, pravi, da ni črnil besede glede ran. Kmalu nato pa je umrl v neki bolnišnici. Pokojni Tone je bil res sin priprostih kmečkih starišev, a kljub temu zaveden delavec narodov. Bil je več let neumoren član

je oče poveril posestvo. Kmalu nato pa mu je umrl oče in njega so potrdili v vojake. Koncem aprila 1914. je nastopil službovanje. Ko se je pričela vojna, je sporočil zadnji pozdrav iz Celovca ter izročil svoje posestvo svojemu bratu Antonu (ki že tudi služi kot črnovojnik v Ljubljani), ako bi se več ne videla. Žonta je služil pri domačem pešpolku št. 17., 15. stotnije v Celovcu in

Naskok turške konjice na ruske pešce na kavkaškem bojišču.

kraja pri Zagorju ob Savi. Odlikovan je že bil s srebrno hrabrostno medaljo I. razreda. Preminul je junaške smrti dne 25. nov. 1914. Pokopan je bil v Titavi, južno od mesta Dukla v Galiciji. Blag spomin slovenskemu junaku!

† Anton Eniko.

Anton Eniko, doma z Mrzlega Vrha pri Žireh, je bil ranjen na severnem bojišču

in telovadec „Sokola“ v Žireh. Kot takega se ga lahko postavi v zgled marsikomu. Naj počiva mirno pod mrzlo grudo tuje zemlje.

† Josip Žonta.

Josip Žonta je bil rojak šentrupertske občine na Dolenjskem. Leta 1912. spomladi je šel v Ameriko ter se koncem leta 1913. povrnil v svojo rojstno vas Dobje, kjer mu

ni pisal z bojnega polja nobene vesti. Bil je takoj spočetka vojne v bitkah. Najbrž je padel že v prvih spopadih z Rusi.

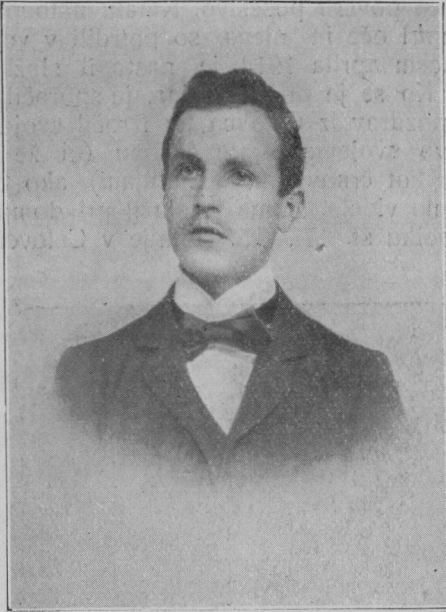
G. W. Appleton :

5. nadaljevanje.

Žrtev zarote.

Roman.

Mortimer je bil odvetnik. Bil je silno bistroumen. Ker sva si bila še prav tako dobra prijatelja kakor nekdanj, sem mu mo-

† Dr. Andrej Sosič,
padel na južnem bojišču.

gel brezpogojno zaupati. Vedel sem, da mi bo v tej zadregi rad in dobro svetoval. Opazil sem bil namreč in sem imel precej gotove dokaze, da mu je bila prav vseč sestra Helena, ki je tudi vsakokrat zardela preko ušes, kadar je Charley Mortimer potkal na naša vrata.

Dasi je predstavljala Helena docela drugačen tip lepote kakor naša skrivnostna tujka, je bila vendar taka, da jo je lahko vzljubil marsikateri moški. Njena plemenita postava, sinjemočre oči, rožnata lica z dražestnimi jamicami in njeni bujni zlati lasje, vse to je moralo moškemu ugajati. In Charleya Mortimerja je očarala. Vedel sem zato, da njena skrb, ki je bila še vedno jako velika, postane tudi Mortimerjeva skrb. Če nam sploh kdo more pomagati iz naše zadrege, tedaj stori to prav gotovo prijatelj Charley.

Vrnivši se domov, sem takoj povedal Heleni, kaj sem storil. Predvsem sem se hotel posvetovati z Mortimerjem, kaj bi ukrenil zaradi denarja.

„Prav je, da zaupaš našo zadevo Mortimerju,“ je vzkliknila veselo Helena. „Še zmeraj imam namreč zle slutnje. Kar ne morem se iznebiti čuta, da nam preti nesreča; zato sem nepopisno vesela, da se pogovoriš s Charleyem. Dama še vedno toži, da jo boli glava in se ne more ničesar gotovega spomniti. Tako dobra in ljubezniva je; prepričana sem, da bi jej bilo zelo hudo, če bi se nama zaradi nje pripetilo kaj neprijetnega.“

Ko sem podal svojemu asistentu navodila, kako naj me popoldne zastopa, sem

† Anton Eniko,
ranjen na severnem bojišču ter umrl v bolnici.

se odpravil na pot. Bil sem uverjen, da me moji sovražniki povsod opazujejo; zato sem šel po najživahnejši cesti na kolodvor. Prišel sem ravno pravočasno in skočil — ker zaupam varstvu množice — v natlačeno poln kupe tretjega razreda. Na kolodvoru v Waterloo v Londonu pa sem poklical fijakerja, ki me je odpeljal naravnost v Pump Court.

Charley Mortimer me je že čakal. Stisnil mi je z običajno prisrčnostjo roko.

„No, stari dečko, kaj pa se je zgodilo, kaj je zmotilo enakomernost tvojih dni? Saj vendar nisi pomotoma zastrupil kakega svojega pacienta? Sodeč po tvoji brzjavki, te je vsekakor vrag dobil v svoje škripce,“ se je šalil.

„Res, zamotan sem v najčudnejšo zadevo, ki si jo le moreš misliti. Takoj ti povem vse natančno, da boš dobro poučen in mi boš potem mogel svetovati. Če mi je bil kdaj v življenju potreben dober svet, tedaj mi je sedaj; in ker vem, da si bistra glava —“

† Ivan Semolič,
padel na južnem bojišču.

„Na dan s stvarjo! Nikari se ne zadržuj pri moji bistri glavi! Pazil bom prav natančno.“

„To veš,“ sem nadaljeval, „kadar gre za domače zadeve, tedaj vprašam za svet vedno teto Marijo, — to je politika dragi moj.“

„Jako pametna politika.“

„V tej stvari pa ne kaže obračati se nanjo — vsaj sedaj še ne. Na jasnem namreč nisem, kako bi teta razlagala to stvar. Saj veš, precej muhasta stara devica je, moja dobra teta Donaldsonova, in ima o takih rečeh popolnoma svoje ideje. Zato je bolje, da sem za sedaj še tiho. Sicer boš pa sam sodil, ko ti razložim ves dogodek.“

Po tem uvodu sem mu začel natančno pripovedovati ves dogodiljaj. Zapazil sem, da ga je že takoj v začetku silno zanimal. Ko sem končal, je za trenotek lahko žvižgal predse.

„Ali ne misliš tudi ti, da je to bržčas nadaljevanje afere iz hotela Royal?“ me je vprašal potem.

„Vsekakor mislim to.“

† Anton Rihtar,
padel na severnem bojišču.

„Imenoval se je Emanuel Garcia in je bil nedvomno član kake večje zarotniške družbe.“

„Zdelo se je vsaj tako.“

„In gotovo se je sprl s svojimi zarotniki, zato so mu onega večera prav zelo stregli po življenju.“

„Da, res, vse je kazalo na to.“

„No, kaj takega se rado ponovi; ali se je tudi v tem slučaju, tega seveda sedaj še ne vem. Sicer pa se mi zdi ta ženska sumljiva. Kaj, ko bi se pretvarjala?“

Kaj takega mi še ni prišlo na misel, zato sem Mortimerja ogorčen zavrnil.

„To dekle, Charley! To milo bitje! Nikdar ne!“

„A, tako stoji stvar?!“ je odvrnil Mortimer smeje. „O, o!“

„Ne vem, kaj hočeš reči s tem. Vem samo, da bi zastavil svoje življenje za poštenost tega dekleta.“

„Že dobro, že dobro! Le nikari se precej ne razburjaj! Toliko sedaj že uvidevam, da si storiš popolnoma prav, ko nisi takoj vprašal svoje tete Marije za svet. Iz tvoje gorečnosti bi bila takoj sklepala, da si zaljubljen v dekleta.“

„Neumnost,“ sem ga zavrnil. „Gotovo jo občudujem, — vsak človek jo mora občudovati; ali odtod do ljubezni je še velik korak.“

„Saj bomo še videli,“ je dejal zvito. „A sedaj k stvari! Ali imaš denar seboj?“

„Da!“ In naštel sem mu bankovce na mizo.

† Josip Žonta,
padel na severnem bojišču.

† Jakob Trbuc,
padel na severnem bojišču.

„Dobro,“ je dejal, „to je na vsak način neovrgljiva resnica. Da leži tukaj petdesettisoč dolarjev, tega ni možno tajiti. Presneto veliko denarja, Ted. Ta stvar zahteva preudarka. Eno je za sedaj gotovo: denar treba kam deponirati in ga tam spraviti, dokler ne bo mogla dati dama natančnejše podatke o njem. Ne verjamem, da bi bil tvoj. četudi je na ovitku napisan tvoj naslov.“

„Tega si tudi nikakor ne domišljam,“ sem odgovoril razdraženo. „Po mojem mnenju je denar namenjen dami, ki bi mi imela povedati, na kakšen način naj ga uporabim. Ali ne? Tako nekako si predstavljam stvar. Seveda je to samo domnevanje. Toda če je tako, kaj imam jaz z dekletom ali z denarjem in sploh z vso to vražjo zadevo opraviti? To je preklicano zamotana reč, Charley!“

„Na vsak način. Kaj takega se ne zgodi vsak dan, priznavam. Mislim, da je najbolje, da greva najprej h kakemu notarju. Ako hočeš, me lahko daš proglasiti za nekakega svojega soupravnika, dokler ne vzemo, kako je postavno z denarjem. Poznam notarja, ki ima tukaj v bližini svojo pisarno. Tega vprašava za svet. In če je tudi on mojega mnenja, naj spis takoj sestavi. Medtem pa pojdeva kositi, če nimaš nič proti temu...“ Vstal je in si oblekel svoj površnik.

Bil sem seveda zadovoljen z njegovim predlogom, in četrte ure nato sva že sedela pri notarju. Poslušal je mirno in nepremično vso mojo povest, kakor da gre za čisto vsakdanjo stvar; končno je izjavil, da

popolnoma soglašam z Mortimerjem in je takoj naročil svojim ljudem, naj spišejo potrebne listine. Hotela sva že oditi in sva obljubila, da se v eni uri zopet vrneva, ko sem slučajno zapazil veliko železno blagajno. In šinila mi je srečna misel v glavo.

„Kaj, ko bi denar kar tukaj pustil?“ sem vprašal.

Rečeno storjeno. Po stopnicah grede je menil Mortimer smehljaje:

„Prav si storil! Ako ima človek opraviti s tako vražjimi lumpi, ni nikdar dovolj previden.“

Par minut nato sva šla po ozkem obrežju in sva se razgovarjala, kje bi oboje dovala, ko se je baš pred nama mahoma zvrnil fijakarski konj in iz voza je padel nekdo tikoma pred naju na tlak. V hipu sva bila v veliki gnječi. Ko sem se hotel preriniti, sem začutil natančno neko roko v svojem prsnem žepu. Okrenil sem se in zagledal obraz, ki sem ga bil videl prejšnji večer pri svojem oknu. Zgrabit sem hotel lopova, toda izmuznil se mi je in je izginil kakor blisk. Ko sem stopil iz gnječe, sem takoj opazil, da je moja suknja prerezana z nekim ostrim orodjem, in vse, kar je bilo v žepu — večinoma papirji — je izginilo.

„Le poglej,“ sem rekel Mortimerju, ko sem prišel spet do njega, „ko bi imel denar še pri sebi bi se ga bil sedajle prav temeljito iznebil.“

Mortimer je bil kakor okamenel.

„Ali si videl lopova?“

„Da, videl.“

„Bil je oni...?“

„Prav oni!“

„Fant, ta je pa huda! Z vražjim nasprotnikom imamo opraviti. Po vsem tem ne kaže, da bi hodila obedovat v javno restavracijo, kjer pač ne moreva govoriti o tej zadevi. Bolje je, da greva v klub.“

ČETRTO POGLAVJE.

Ker so bile v klubu vse mize zasedene, se nisva mogla med obedom razgovarjati o najini stvari. Šele pri črni kavi in smotkah sva se umaknila v sobi za kadilce v neki kot.

Mortimer je takoj napeljal pogovor na znano zadevo. „Izredno čudna reč, prav zares,“ je začel. „Zašel si — ne bom baš rekel v neprijeten, — ampak vsekakor v jako nenavaden položaj. Razjasniti si morava najprej, kakšno ulogo pravzaprav igraš ti v tej stvari.“

† Albin Kovač,
padel na severnem bojišču.

„To je ravno ono, kar bi rad vedel.“

„Dobro torej. Pred tvojimi vrati najdejo onesveščeno žensko. Saj morda nisi tako dober Samaritan, toda zdravnik si. Pokličejo te. Tvoja dolžnost je jasno na dlani. Prenesti daš neznanko v svoje stanovanje. Ali je to obsojanja vredno dejanje? Vzemimo, da bi jo bil pustil kar zunaj na tleh. Vse mesto bi ti očitalo nečlovečnost. Ženska je naenkrat izgubila spomin. Tem več vzroka, da se zavzameš zanjo.“

„To so stvari, ki jih mora vsakdo priznati,“ sem pristavil.

„Dobro. Razun tega te je prosila tudi pomoči; in sedaj je v varstvu tvoje sestre, tako da je izključeno vsako zlobno besedičenje.“

Pokimal sem pritrjevalno z glavo.

„Da je imela pri sebi gotovo svoto denarja, je le postranskega pomena,“ je nadaljeval Mortimer. „Izvemši dejstvo, da se ne more ničesar spomniti, kar se tiče njene osebe, je sedaj, kakor praviš, pri popolni zavesti in je docela sposobna preudarka.“

„Prav tako kakor jaz.“

„In lahko razpolaga s svojo lastnino po lastni previdnosti. To je vsekakor dogmno.“

„Gotovo,“ sem pritrjeval; „ne smeš pa pozabiti, da je bilo pismo z denarjem — naj že prihaja odkoderkoli — naslovljeno name. Vzemimo, da dobiš zavitek, ki je na njem napisano tvoje ime in tvoje stanovanje in najdeš v njem bankovec za petdeset funtov brez vsakega drugega obvestila. Kaj bi ti naredil z bankovcem? Ali bi ga spravil, ali kar porabil?“

Mortimer se je zasmel.

„Gotovo bi ga ne spravil,“ je odgovoril potem; „ampak med bankovcem za petdeset funtov in med bankovci za petdesettisoč dolarjev je pa tudi majhna razlika.“

„To je res, malo razlike je že,“ sem odvrnil. „Hvala ti, da si me opozoril na to. Nisem razmišljal o tem. Oprosti, da sem te prekinil. Prosim, dalje!“

(Dalje prihodnjič.)

Listnica upravnistva.

Josip Bernardi: Naznanite nam natančen naslov, sicer Vam ne moremo poslati, kar želite.

Novi naročniki lahko dobe še vse letos že izišle številke in tudi koledar.

Pri 22. dom. divis. tremskem poveljstvu: Tremski častniki sredi moštva, ki si je privoščilo izvrstnega ruskega čaja na postaji.

Pri 22. dom. divis. trenskem poveljstvu: Trenski častniki in podčastniki pregledujejo konje in trenske vprege.

Minoli teden.

Iz uradnih poročil je zvedeti, da Rusi Karpatov ne puste na miru, nego so med Duklo in Lupkovskim sedlom prešli zopet v ofenzivo. Ruske čete v Karpatih in v Galiciji dobivajo ojačenja ter hočejo predreti našo fronto v sredini, da bi prisilili s tem našo vojsko umakniti se tudi drugje. Doslej so naše čete vzlic debelemu snegu in hudemu mrazu odbile vse ruske napade. Prelaza Užok in Pantyr sta od naše armade že zavzeta. V zadnjem tednu so naši zajeli zopet več tisoč Rusov, vendar je pričakovati, da bodo Rusi iznova in s še večjo silo ponovili naskok. Boji v Karpatih trajajo povsod dalje, drugje se pa vrše večidel artilerijske borbe na daljavo. Tudi v Bukovini ni miru, ker so Rusi dobili ojačenja in izkušajo napredovati, kar pa po oficijalnih poročilih ni mogoče. Za sedaj se v nanovo osvojene bukovinske kraje prebivalstvo in uradništvo še ne vrne. Na Poljskem je položaj neizpremenjen; oba vzdržujeta svoje postojanke vendar Nemci napredujejo. Rusi imajo močne pozicije, ki jih Visla in trdnjave delajo baje nezavzemljive. Nemci so zdaj začeli Varšavo napadati iz zraka navzdol, t. j. z letali, ki ometavajo z bombami tudi razne druge ruske utrdbe. Rusi poizkušajo preko Vzhodne Prusije objeti levo nemško krilo, obenem pa bi hoteli v Galiciji in v Karpatih potisniti nazaj naše desno krilo. Na Poljskem so Nemci te dni zavzeli južno Visle vas Humin ter so od 1. febr. ujeli 4000 Rusov s 6 strojnimi puškami. Ob Rawki in Bzuri so Nemci napredovali. — Na francoskem bojišču so zmagali Nemci pri La Basseju, kjer so imeli Angleži in Francozi znatne izgube. Pri Soissonsu se vrše boji dalje, ker ne odneha nobena stran. Žrtve so velike. Za mesto Lille so se uneli silni boji, ker ga hočejo Francozi Nemcem iztrgati. Na raznih točkah so Nemci v fronti napredovali, Francozi so dosegli nekaj neznatnih uspehov. Angleži dobivajo zopet nove čete. Baje poizkusijo Francozi in Angleži kmalu z novo ofenzivo. Toda Nemci bodo poizkusili zdaj Anglijo in Irsko s podmorskimi čolni popolnoma blokirati ter onemogočiti vsako plovo. Angleži ne bodo mogli pošiljati več svojih ladij s četami, orožjem in hrano na francosko in belgijsko obrežje. Že zadnje čase so nemški podmorski čolni potopili celo vrsto angleških trgovskih ladij. Obenem pošiljajo Nemci svoja letala, da mečejo bombe na angleška in francoska mesta in trdnjave. Boj je vedno hujši! — Turki so le še 15 km od Sueškega prekopa oddaljeni. Prekop stražijo indijske čete in Angleži, ki so prekop na štirih točkah utrdili in izpremenili vse trgovske ladje v topniške čolne. — Na srbskem bojišču ni nič novega. Srbi imajo danes vojsko okoli 220.000 mož, ki je baje dobro oborožena. Tudi hrane

baje še ne manjka v Srbiji, ker jo dobivajo preko Soluna. — V Sarajevu so obesili Čubrinovića, Ilića in Jovanovića, ki so skrivali bombe, s katerimi je Princip potem umoril prestolonaslednika z ženo. — Tržaški namestnik princ Hohenlohe je postal predsednik najvišjega računskega dvora na Dunaju. Tržaški Slovani zelo obžalujejo njegov odhod. Na njegovo mesto pride baron Fries, ki zna baje tudi slovenski, ker je bil dve leti deželni predsednik na Koroškem. Na Koroško pride za deželnega predsednika grof Lodron, ki je rodom Korošec. — Na mesto Poljaka Bilinskega

prevzame skupno finančno ministrstvo dr. pl. Koerber, bivši ministrski predsednik. Poljaki so dobili zopet svojega uradniškega ministra, pl. Moravskega.

Pri 22. dom. divis. trenskem poveljstvu: Trenski častnik in stražmešter nadzirata trensko kuhinjo.

Raznoterosti.

Protiv ozeblinam. Izvratno sredstvo protiv mrazu so baje posušeni svinjski mehurji. Treba jih

je dobro zmeti, da so mehki ter si jih natakni preko nogavic na noge, tako da se dobro prilgajo. Listi poročajo, da nikoli ne ozebe oni, ki nosi take svinjske mehurje. Ljudje naj bi torej skrbno zbirali svinjske mehurje in jih pošiljali vojakom. — Dunajski zdravnik dr. Pribram je nedavno opozoril na jako priprosto in ceneno zdravilo protiv ozeblinam, ki se je izvrstno obneslo. Namaži kos platna, ki ima obliko povoja, z gostim in gorkim mizarskim lepom (lim) in si ovij še gorkega okrog noge, posebno skrbno okrog prstov. Preko tega potegni nogavico ali ovij krpo in potem obleci črevelj. Noga ostane lahko po cel teden ali še dalje časa v tem lepu, ki ostane vsled telesne toplote mehak in ne ovira pri hoji. Ako mogoče, je seveda dobro, obvezo večkrat premeniti. To storiš z gorko kopeljo. Topla voda odmoči lep. Potem treba napraviti novo obvezo. Odstraniti pa ne smeš stare obveze, dokler nimaš prilike, da si narediš novo. Če bi vendarle noga zamrznila, tedaj ne smeš potegniti siloma črevelja in nogavice z noge, marveč jo treba masirati in jo počasi ogrevati, ker sicer bi potegnil s čreveljem vred tudi kožo.

Porcelanaste posode v pečici ne počijo, kadar pečemo razne kipnike ali pudinge, če potremo pečico dobro s soljo. Sol vzame vročino nase, kipnik se pa zato vseeno dobro speče.

A. & E. Skaberné,
Ljubljana, Mestni trg 10
Special. trgovina za pletenine in trikotažo.

Velika zaloga različnega
perila za vojake
iz čiste volne in velblodje dlake in sicer: snežne kučme, sviterji, telovniki, triko-jopice in srajce, spodnje hlače, nogavice, sliperji, dokolenice, rokavice, različni ščitniki za vrat, prsa, kolena itd. Odeje iz velblodje dlake. Spalne vreče. Tetra perilo.

Listnica uredništva.

J. Š. v P. Sliko priobčimo brezplačno in Vam jo po uporabi vrnemo nepoškodovano. Prosimo, pošljite nam jo. — Hvala za poslane naslove in prosimo, pridobite nam še kaj naročnikov.

Tabor zajetih Rusov v Josefov u na Češkenu.

Naš bosanski pešpolk — med njimi je mnogo Slovencev — ki se odlikuje po izredni hrabrosti in vstrajnosti.

Važno poročilo. Ker je za časa vojne malo denarja in mnogim ni mogoče kupiti najpotrebnejšega blaga, za obleke in perilo, za sebe ali otroke, se je odločil trgovec **I. N. Šoštarich, Maribor, Gosposka ulica št. 5,** da bode kljub temu, da se je v tovarnah vse podražilo, prodajal vse ceneje kakor popreje. Platno druk in porhat po 36, 40, 50 in 56 vin. Volneno blago za obleko po K 1.—, 1.20, 1.50. Ker se veliko razproda, je dobiti tudi velika množina lepih ostankov ki se veliko pod ceno prodajajo. Ceniki in vzorci se dobijo poštne prosto. Za neugajajoče se vrne denar. 455

S svilo vezena

bluza samo K 1.95

čudo industrije v vezenju.

Jako fino modno blago z bogatim svilenim vezenjem. Kompletno za eno blužo le **K 1.95.**

Krasno in lepo! Zadnja novost!

Nekaj sto tucatov teh krasnih lepih s svilo vezenih bluz in v ljubkih lepih barvah, kakor beli, krem, roza, svetlo-modri, srednje modri, modni lila, rudeči, zeleni, drap, temnomodri, fraise, rujavo, črno, sploh v vsaki obstoječi barvi, smo nakupili pri neki švicarski opuščeni tvornici za vezenje in ker smo nakupili te krasne bluže na debelo v veliki množini, jih moremo prodajati po tej čudovito nizki ceni. — Te bluže so vredne trikrat tega denarja. — Če vzame kdo najmanj tri komade, tudi po želji v različnih barvah, velja kos samo K 1.95. Če kdo vzame 6 komadov, jih dobi za le K 11.— in se mu prilži vrhu tega naprsnik iz čipk (jabot) gratis.

Edina prodaja po povzetju pri:

M. SWOBODA, Dunaj,

478 III/2 Hießgasse 13/280.

Priporočamo sledeče knjige!

Dr. Velimir Deželič: „V službi kalifa“, zgodovinski roman. Prevel Starogorski. Broširan izvod 2 K, vezan 3.20 K.

Josip Kozarac: „Mrtvi kapitali“, krasna slavonska povest. Prevel Starogorski. Broširan izvod 1.50 K, vezan 2.50 K.

Rado Murnik: „Lovske bajke in povesti“. Vezano 2 K (za nenaročnike in po knjigarnah 2.50 K).

Milan Pugelj: „Mimo ciljev“. Vezano 2 K (za nenaročnike in po knjigarnah 2.50 K).

Cvetko Golar: „Kmečke povesti“. Vezano 2 K (za nenaročnike in po knjigarnah 2.50 K).

Mazilo za lase

varstv. znamka Netopir
rapravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ul. 200 ali pa v trafiki pri cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepší lasje. Stekl. po 2 in 3 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborna sredstvo za rast las.
Za gotovost se jamči.
Zadostuje steklenica.
Spričevala na razpolago.

PRIPOROČA SE
UMETNA KNJIGOVEZNIKA
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

Prečitajte mojo notico v uradniškem delu in pišite po vzorce!

Z odtičnim spoštovanjem

I. N. Šoštarich,
trgovec.

Maribor, Gosposka ul. 5.

Imate že srečko za 3. razred
c. kr. avstrijske razredne loterije?
Žrebanje že 16. in 18. februarja.

Izžrebalo se bode 4000 dobitkov v znesku K 1,130.800.—.

Cena za novo vstopivše igralce:

1 srečka
K 120.—

1/2 srečke
K 60.—

1/4 srečke
K 30.—

1/8 srečke
K 15.—

Cena za posestnika žreba prejšnjega razreda:

1 srečka
K 40.—

1/2 srečke
K 20.—

1/4 srečke
K 10.—

1/8 srečke
K 5.—

Naročite takoj pri:

Poslovnici c. kr. avstr. razredne loterije

Ljubljanska Kreditna banka
Ljubljana

in njenih podružnicah v Celovcu, Gorici, Trstu, Celju in Splitu.

Naročilo po dopisnici zadostuje.

Igralni načrt gratis in franko.

Inserirajte v listu „Tedenske Slike“, ki je razširjen po vsem Slovenskem.

KMETSKA POSOJILNICA

R. Z. Z. N. Z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog: dvajset milijonov. Popolnoma varno

4³ | 4⁰ | 0

LJUBLJANSKE OKOLICE

V LJUBLJANI,

brez vsakršnega odbitka

naložen denar.

Rezervni zaklad: nad pol milijona.

»SLAVIJA«
VZAJEMNO ZAVAROV. BANKA V PRAGI.
 451 REZERVNI FONDI K 65.000.000.—
 Izplačane dohodnine in kapitalije K 129.965.304.25.
 Dividend se je doslej izplačalo nad K 3.000.000.—
 Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
 z vsežkozi slov. narodno upravo.
 Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraz-
 novrstnejših kombinacijah, pod tako ugodnimi pogoji,
 kakor nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno
 zavarovanje na doživetja in smrt z manjšajočimi se
 vplačili.
 Zavaruje poslopja in premičnine proti požarnim ško-
 dam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in naj-
 kulantneje. — Uživa najboljši sloves, koder posluje.
ZAVARUJE TUDI PROTI VLOMU.
 Vsa pojasnila daje: „Generalni zastop vzajemne
 zavarovalne banke Slavije v Ljubljani“.

CRESCIT FORTIS
SANATORIUM EMONA
 ZA NOTRANJE IN KIRURGIČNE BOLEZNI.
 PORODNIŠNICA.
 LJUBLJANA, KOMENSKEGA ULICA 4
 ŠEF-ZDRAVNIK: PRIMARIJ DR. FR. DERGANČ

Med
 garantiran čisti naravni
 čebelni med 5 kg
 škatlja 9 K, 3 kg škat-
 lja 5.40 K pošilja 468
M. Ambrožič, Mojstrana, Gorenjsko.

Kdor kupi
 posestvo z gostilno in tr-
 govino za 56.000 K pod
 ugodnimi pogoji naj piše
 na naslov: 478
 Smrt na bojišču poste
 restante Muta, Štajersko

450
Za vojake!
**Toplo perilo, pletene telovnike, rokavice ter nepre-
 močljive spalne vreče in druge vojaške potrebščine.**
Za gospode!
Klobuke, perilo, kravate i. t. d.
Zadnje novosti pravkar došle.
Modna in športna trgovina
za gospode in dečke
J. KETTE
LJUBLJANA, Fran Josipa c. 3

477
**Tako čudovito
 spremembo
 povzročijo**
(,Kola-Dulc')
Pred rabo. Po rabi.
KOLA-TABLETE
 najboljša naravna hrana za možgane in živce.
 Razpoloženje, mišljenje, delovanje, kakor tudi vsak gibljaj našega telesa je odvisen od
 možganov. Utrujenost, potrtost, onemoglost, slabost živcev, kakor tudi splošna slabost telesa, so
 znamenja nedostajanja življenske sile. Hočete-li se trajno čutiti živahne, z jasno glavo in dobrim
 spominom, hočete-li delo in vse napore smatrati za zabavo, uživajte Kola-tablete (Kola-Dulc). Te
 so naravna hrana za živce in možgane, ki pomlajajo in boljšajo kri, dá tako zopet moč in živ-
 ljenje, ter vpliva na celo telo blagodejno. Kola-tablete (Kola-Dulc)
povzročajo veselje do življenja in moč k delavnosti,
 povzročajo tudi, da se človek čuti mladega in delavnega, kar prinaša uspeh in srečo. — Če uživata
 nekaj časa vsak dan Kola-tablete (Kola-Dulc), postanejo Vaši živci močnejši, vsakršna slabost iz-
 gine, in vsled močnega učinka se boste čutili krepke. „Kola“
 priporočajo zdravniki celega sveta in ga rabijo v bolnicah, kakor tudi
 v zavodih za zdravljenje živcev.
Zahtevajte Kola-tablete (Kola-Dulc) zastonj! Zdaj Vam ponu-
 jam ugodno pri-
 liko za ojačenje živcev. Ne odlašajte in pišite mi dopisnico s svojim natančnim naslovom, na kar
 Vam pošljem količino Kola-tablet (Kola-Dulc) zastonj in poštne prosto, ki je dovolj velika
 torej zadošča, da Vam stori dobro in da se morete sami prepričati o njega čudotvorni moči. —
 Če Vam ugaja, lahko naročite potem več. Pišite pa takoj, predno pozabite.
Razpošiljalna:
Heiligen Geist-Apotheke, Budapest VI., Abt. 427.

Kupujte „Ted. Slike“!

Jabolčnik vsako množino po 20 do 24 v liter razpošilja A. OSET, Guštajn, železniška post. Spodnji Dravograd, Koroško.

Naročajte „Ted. Slike“, poravnajte naročnino takoj in pridobivajte naročnikov!

Skrbite našim vrlim vojakom za toplo obleko!

Volnene in pavoljnate obujke (Socken), golenice (Stutzen), dolge nogavice, snežne
 havbe, zapestnice (šticke), bele jopice (takozvane gorenjske jopice), hlače, rokavice;

vse to je dobiti po režijskih cenah v

I. kranjski mehanično avtomatični tovarni pletenin in tkanin

457
DRAGOTIN HRIBAR
Ljubljana, Zaloska c. 14.

Naročnina za Avstro-Ogrsko: 1/4 leta K 2.50, 1/2 leta K 5.— celo leto K 10.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 3.50, 1/2 leta K 7.— celo leto K 14.—; za ostalo
 inozemstvo. celo leto ft. 16.80. Za Ameriko letno 3.25 dolarjev. Naročnina za dijake in vojake celoletno 8 kron. Posamezne števil. 22 vin.
 Uredništvo in upravništvo: Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.